

تأثیر بازخورد خود-کنترلی بر اکتساب و یادداری دقت مهارت پرتاب کودکان ده ساله

دکتر حسین سپاسی، دکتر پریش نوریبخش، سید داود حسینی
استاد دانشگاه شهید چمران اهواز، دانشیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج، کارشناس ارشد
تربیت بدنی

تاریخ دریافت: ۸۸/۸/۱

تاریخ تصویب: ۸۸/۱۱/۱۵

شماره ص ص: ۱۱-۲۹

• چکیده

هدف از پژوهش حاضر بررسی تأثیر بازخورد در وضعیت های خود-کنترلی و جفت شده بر اکتساب و یادداری دقت پرتاب کودکان ده ساله بود. در این پژوهش، ۱۶۰ آزمودنی با میانگین سنی ۱۰/۵ سال به طور تصادفی و برحسب نوع کنترل بر بازخورد [خود-کنترل / جفت شده (غیرخود-کنترل)] و جنسیت (پسر/ دختر) به چهار گروه آزمایش ۴۰ نفری تقسیم شدند و تکلیف پرتاب کیسه شنی (۱۰۰ گرمی) به سمت هدف های دایره ای متحدالمرکز امتیازبندی شده را باچشمان بسته و با دست غیر برتر اجرا کردند. هر آزمودنی در گروه های خود-کنترلی بازخورد را در هر زمان که نیاز داشت دریافت می کرد، در حالی که آزمودنی های جفت شده در همان کوشش هایی بازخورد دریافت می کردند که همتایان خود-کنترلی آنها برای آن کوشش ها، بازخورد درخواست کرده بودند. در مرحله اکتساب، آزمودنی های هر گروه ۶۰ کوشش در سه جلسه ۲۰ کوششی اجرا و بازخورد را بر اساس نوع کنترل آن گروه بر بازخورد (خود-کنترلی یا جفت شده) دریافت کردند. مرحله یادداری بدون بازخورد شامل ۱۰ کوشش، ۴۸ ساعت بعد از پایان مرحله اکتساب برای هر گروه اجرا شد. یافته ها نشان دادند که گروه های

خود-کنترل با آنکه در مقایسه با گروه های جفت شده در مرحله اکتساب تفاوتی نداشتند، اما در مرحله یادداری مقادیر t در سطح $p < 0/05$ به طور معناداری برتری را نشان دادند. علاوه بر این، بین گروه خود-کنترلی پسر با گروه خود-کنترلی دختر و بین گروه جفت پسر با گروه جفت شده دختر در هیچ یک از مراحل اکتساب و یادداری تفاوت معناداری مشاهده نشد.

واژه های کلیدی: بازخورد، خود-کنترلی، جفت شده، اکتساب، یادداری.